

Котра година

Наталя Забіла

Вчора був я іменинник,
Старший став на цілий рік
І ношу тепер годинник,
Як дорослий чоловік.

Він у мене на руці
Блискотить на ремінці.

Він на справжній зовсім схожий,
Тільки цокати не може.
Я на ньому сам стрілки
Переводжу залюбки.

Подивлюсь — котра година?
І побачу: час іде.
А з годинником людина
Не запізниться ніде.

Сім годин! — дзвенить будильник,
На весь дім лунає дзвін.
Я крізь сон беру годинник,
Щоб поставить: сім годин.

Значить, треба поспішати:
На роботу піде тато,
Брат — до школи, в перший клас,
І мені вставати час.

Мама нам дає сніданок,
Молока мені дає.
За вікном ясніє ранок,
Сонце весело встає.

Ось мене відводить мама
До дитячого садка.
Сніг сідає зірочками
На комірчик кожушка.

Ми проходим повз зупинку,
Де спиняється трамвай.
Там — годинник на будинку.
Мама каже: — Поспішай!

Бачу я: маленька стрілка
Підійшла до дев'яти.
Не спізнились ми ніскільки —
Недалеко нам іти!

Непомітно час минає,
Дуже весело мені!
А годинник не дрімає
В дитсадочку на стіні.

Йдуть у нас розваги різні.
Раптом глянем як один:
— П'ять годин? Невже так пізно?
Час додому: п'ять годин.

— До побачення! До ранку! —
На засніженім дворі
Нас чекають біля ганку
Старші сестри й матері.

З татком гратись цілий вечір
Я люблю понад усе.
Візьме він мене на плечі,
По кімнаті пронесе.

Потім ми удвох сідаєм
У куточку на диван,
Він мені розповідає
Про Північний океан,

Про птахів і звірів в лісі,
Про завод і свій станок...
Раптом тато каже: — Вісім!
Спать пора тобі, синок.

Я лягаю спати вчасно,

Сплю і бачу щось вві сні.
А тим часом світло гасне
В тому, в іншому вікні.

Спать лягають мама й тато.
Треба всім відпочивать,
Щоб назавтра знову встати,
Гратись, вчитись, працювати.